

1

Diena buvo karšta. Tokia, kurios prilipina mintis lyg paveikslėlius albume, ir jie lieka prilipę prie tos popierinės lovos, nuo kurios juos atplėšti tiktai jėga.

Tamara tai suprato per saulėlydį, kai iš rytų papūtęs vėjelis guviai pakilo nuo slėnio ir pašiausė ruožuotą saulės skėčio audinį, lygų baseino paviršių ir jos pelenų spalvos plaukus.

Toje terasoje, atsuktoje į pietus, penkiasdešimt trys mylios nuo Sicilijos ir du šimtai šešios mylios nuo Libijos, ji mintyse vėl perkratė tos liepos trisdešimt pirmosios vaizdus: žvaigždės ant Bendžamino kambario lubų, nuo kaitros prasprogusių figavaisių opuncijų minkštimas, begaliniai burių potėpiai, paskutinės bangos užraitas...

Paskui nulipo žemyn įvijiniais laiptais, kurie lyg stuburas laikė senąjį namą, pervėrė jį per visą aukštį – nuo drėgno, vėsaus rūšio, kur buvo įrengusi savo dirbtuvę, iki plokščio įkaitusio stogo su baseinu ir jos miegamuoju. Jame dažnai gulėdavo budri, kovodama su tamsa, laukdama aušros spindulių paguodos.

Tarsi atvirktinėje „Dieviškojoje komedijoje“, jos rojus buvo suleidęs šaknis apačioje, dirbtuvėje, tarp ramybe dvelkiančių uolų, o velniui buvo palikusi erdvę arčiau dangaus, su vaizdu į jūrą.

Viduryje, ten, kur slanksteliai ir pakopos rietėsi platesne S, buvo skaistykla. Dabar Tamara vingiavo tarp Danos jau paruoštų keturių svečiams skirtų kambarių.

Jos draugė lenkaitė visada užtiesdavo lovas nepriekaištingai išlygintomis paklodėmis, visada nepriekaištingai išblizgindavo veidrodžius, baldus ir grindis, langai ir tinkleliai nuo uodų visada būdavo nepriekaištingai švarūs, o patalpos nepriekaištingai kvepėjo bergamotėmis ir laukiniais pipirais.

Kiekviename iš kambarių Dana padėdavo ir tai, ką jiedvi praminė „atokvėpio rinkiniu“. Jame buvo trumpas viešnagės vadovas, gidas po Goco salą, citatų ir pamąstymų rinkinys sielos ir širdies mankštai, dvidešimties centimetrų ilgio raudoni siūlai, septyni mėlyno stiklo karoliukai ir sąsiuvinis per dešimt viešnagės dienų kilsiančioms mintims ir norams užsirašyti.

Dar buvo dvi baltos žvakės, skirtos palaikyti draugiją vienuolui ar sau pačiam – Dana taip sakydavo svečiams, prieš jiems išsmunkant į savo kambarius ir per tas detoksikacijos atostogas pirmąkart uždarant jų duris.

Kiekvieno mėnesio pirmą dieną užveiga „Pavargusių undinių B&B“ plačiai atverdavo medines turkio spalvos durų rankas, kad priimtų naują moterų ir vyrų būrelį, pasiruošusį veikti viską ir nieko: joga, meditacija, dieta, poilsis. Dar maudynės, pasivaikščiavimai, pasiplaukiojimas jachta ar baidare, skaitymas, miegas, tapybos pamokos su Tamara ar sveikos mitybos pamokėlės su Dana ir jos garsieji gėrimai, gebantys apvalyti kūną, protą ir sielą.

Atvykus svečiams, valgomajame ant ilgo akmeninio stalo Dana padėdavo rankų darbo stiklo dubenį su keturiais raktais, pritvirtintais ant keturių medinių undinių su numeriais. Ir prašydavo pasirinkti labiausiai patikusį, tą, kuris traukia labiausiai.

Jei du ar trys svečiai užsispirdavo dėl to paties rakto, ji priversdavo juos susitarti, pasidalyti kambarius ar net kas antrą naktį jais keistis.

Bet taip nutiko tik kartą. O dvi varžovės tapo neišskiriamomis draugėmis.

Ta raktų pasirinkimo akimirka Tamarai buvo pati mėliausia ir labiausiai bauginanti, nes kaip tik per ją atsiskleidavo ir išsipildydavo svečių likimai. Kiekvienas nejučia ištiesdavo ranką į tą undinę, kuri būdavo pasiruošusi jį išgelbėti. O Tamarai kaskart likdavo tik stebėtis dar vienu įrodymu, kad atsitiktinumas neegzistuoja, netgi jeigu jis primygtinai bando įrodyti priešingai.

Kiekvienas kambarys turėjo savo užduotį, netgi savo taisyklę: ji buvo ranka užrašyta ant žydrų durų, matoma tik iš vidaus.

„Žmogus, kuris ateina, yra tas, kurio lauki“, – skelbė pirmoji.

„Visada nutinka tai, kas turėjo nutikti“, – guodė antroji.

Trečioji taisyklė įspėjo: „Akimirka, kai tai nutinka, tam yra pati tinkamiausia.“

O ketvirtoji apibendrina: „Kai kas nors baigiasi – baigiasi.“

Tamara dirstelėjo į didelį sąsiuvinį raudonais odiniais viršeliais, kur Dana sudėdavo norinčių čia apsistoti svečių laiškus ir priimtus užsakymus.

Nes „Pavargusių undinių B&B“ negalėjai rasti nei internete, nei kelionių vadovuose, nei ant vizitinių kortelių. Buvo

tik adresas verslo registre. Užeigos nebūtum pasiekęs vienu kompiuterio klaviatūros klavišo spustelėjimu, negalėtum užsakyti viešnagės elektroniniu laišku ar paskambinęs. Nė tarpininkaujant čia jau viešėjusiems draugams.

Išgirdę apie šią vietą ir ja susidomėję, būsimi svečiai tegalėjo parašyti laišką, būtinai ranka, ir jame išdėstyti priežastis, dėl kurių norėtų čia viešėti. O paskui kantriai laukti teigiamo ar neigiamo atsakymo – paštas jį pristatydavo jūros spalvos voke, ant kurio būdavo nupiešta moteris su žuvies uodega.

Tai buvo Danos sumanymas. Pasiteisindama ji sugalvojo penktą taisyklę: „Vieta, kurios ieškai, visada pati tave suras.“

Per tuos trejus metus į Europą, o ir už jos ribų, iškeliauvo dešimtys undinių, kurias Tamara nupiešdavo ant žydro popieriaus, Danos parnešto iš vienintelės saloje raštinės reikmenų krautuvėlės.

Tiek pat dešimčių kojų, rankų, burnų ir sielų išsilaipino saloje, į kurią tos dvi moterys įsikibo vedamos skirtingų priežasčių ir skirtingu metu, bet abi tikėdamosi suleisti šaknis į Viduržemio jūros bangas.

Tamara peržvelgė rugpjūčio pirmosios svečių sąrašą: Vera turėjo atskristi iš Londono, Jona – iš Dubajaus, Liza su Lara – iš Milano, Olivija – iš Barselonos. Penki vardai, kurie jau rytoj turės penkis veidus, penkias istorijas, penkis skirtingus lūkesčius.

Kiekvienas iš jų atkeliaus su savo drabužių, aksesuarų, knygų ir dantų pastos nešuliu, o svarbiausia – su klausimais, kirbančiais tarp galvos ir širdies. Juk gyvenimas – tai nesibaigianti klausimų virtinė, pagalvojo Tamara. O kai manaisi į visus juos atsakęs, – vadinasi, gyvenimas baigėsi. Atėjo laikas pakelti pirštą nuo viktorinos pulto mygtuko. *Game over, ladies and gentlemen.* Žaidimas baigtas, eikite ramybėje.

Todėl ji ir liovėsi žaidusi. Jei nori laimėti, turi būti pasiruošęs pralaimėti. O ji jau pralaimėjo. Nebeieškojo atsakymų. Dar blogiau, nebeturėjo klausimų.

Visus juos prarijo jūra. Visus, išskyrus vieną.

Olivija energingai mynė dviračiu Markizės gatve, paskui išspraudė jį į stovą prie restorano ir įbėgo į virtuvę pro šoninį įėjimą, stipriai pastūmusi apsaugines duris. Ji vėlavo, šią savaitę jau ne pirmąkart.

– *Hola a todos!* Kaip sekasi? – nervingai pasisveikino, ant geltonomis gėlėmis margintos medvilninės suknelės skubiai susijusė prijuostę ir po kepuraitę paslėpė balintos kavos spalvos plaukus.

Žvilgsniu patikrino dubenimis nusėtą plieninį darbatalį: morkos, bulvės, petražolės, mėtos, baklažanai, baltasis melionas, tofu, sezamų sėklos...

– Karmen, gali priminti dienos patiekalus? Noriu saldžiųjų bulvių lakštinių su anakardžių padažu. Man reikia kalendrų. Ir žaliojo kario. Turim?

Padėjėja linktelėjo ir mostelėjo virtuvės pagalbiniui skubiai atnešti iš podėlio visus reikiamus ingredientus.

Olivija atsiduso, apsigręžė ant kulno ir lyg strėlė šovė į restorano salę. Vos nesusidūrė su baigiančia dengti staliukus padavėja, aplenkė ratu stalo įrankius blizginantį jauną pagalbiniuką ir pamačiusi prie kasos sėdintį Pablą smigo į jį lyg į taikinį.

– Užsakymai? – paklausė.

– Septyni staliukai, dvidešimt du žmonės. Ir Nina, – burbtelėjo Pablas.

Paskutinė sezono vakarienė. Rytoj restoranas „La Silla Verde“ užvers duris trisdešimt vienai dienai iki rugsėjo pirmosios. O ji, Olivija, bus laisva nuo meniu, puodų, savo bu-

vusio vyro ir jo naujos draugės, kas vakarą žvelgiančios į ją iš smailiakulnių batelių aukštybės ir dvidešimt devynerių metų žemumos. Tereikėjo išverti dar kelias valandas. Tiek, kiek užtruks pagaminti dvidešimt du tobulus vegetariškus patiekalus su meilės padažu. Ir dar vieną, tokį patį skanų, bet su įtūžio doze. Tą, skirtą jai.

Jona nusišypsojo stiuardesei, įpylusiai jam dar vieną šampano taurę, ir užgėrė juo dvi melatonino tabletes – taip darydavo visada, norėdamas greitai užmigti tarp skrydžių.

Savo kolegę pažinojo tik iš matymo. Buvo sutikęs ją Kalėdų vakarėlyje. Su raudona nėrinių suknele, aptempusią sėdmenis ir lieknas lyg mergaitės šlaunis, ji atrodė seksuali, bet ir atsargi. Atsimena, kaip pagalvojo, kad tos kojos jam būtų galėjusios patikti. Todėl nesiekė susipažinti artimiau. Kad neįsiveltų į kokius nors santykius. Tik ne po Endži.

Jona nuleido verslo klasės krėslą tiek, kad šis virto lova, ir palindo po mėlynu užklotu su oro linijų kompanijos, kurioje jau daugiau nei dvylika metų dirbo pilotu, logotipu.

Šią naktį lėktuvą valdys ne jis. Ateinančias dešimt dienų Jona oficialiai atostogaus. Jis skrido namo, į tuos namus, kurių niekada nematė ir nepažinojo, bet kurie buvo suleidę jame šaknis tarsi įprotis ar liga.

Kai prieš keturiasdešimt metų jo motina paliko salą, jis buvo tik gemalas jos pilve. Jame, įsikibęs į trąšią iščių dirvą, per daugiau nei tris savaites perplaukė tris jūras. Jis užaugo geležinėse laivo iščiose, sūpuojamas bangų ir nebylios žuvų lopšinės.

O kai motina išsilaipino Melburno uoste, jis jau buvo augalėlis ilgomis šaknimis, pasiruošusiomis palikti drėgną vandenų tamsą ir tvirtai įsikibti į sausumą.

Jona gimė Australijoje, šalyje, kuri taip ir netapo jo tėvyne, nors buvo pirma ir vienintelė jį priėmusi. Jis visą gyve-

nimą jautėsi tremtinys. O dabar skrido į vienintelę vietą, su kuria jautėsi susietas, nors joje svetimas. Ten, kur krito sėkla, – nesvarbu, kad derlius buvo nuimtas už dešimties tūkstančių kilometrų. Pagaliau grįžo visus tuos kilometrus atgal per debesų jūrą, plytinčią po plieninėmis lėktuvo įsčiomis. Po kelių valandų jis vėl užgims. Šįkart savo namuose.

Kai Dana įveikė paskutinį statų vingį kelyje į „Pavargusių undinių B&B“, Bendžaminas visa gerkle plėšė sėkmingų mokslo metų pabaigos dainelę, kurioje buvo surimuoti jūrų padarų vardai.

Važiuojant šlaitu aukštyn mašinos galas siūbavo, ir tas judesys būtų galėjęs sugundyti kokį nors jai iš paskos važiuojantį furgoną ar pikapą, žodžiu, bet kurį iš saloje besisukiojančių vyriškosios giminės automobilių. Dana nusijuokė iš savęs ir savo minčių, tada pagalvojo, kad ši diena išties graži. O rytoj vėl bus tokia pati graži diena. Atkeliaus būrelis svečių, ir jos kruopštus rinkinys, sudėtas laiškas po laiško, regis, suveiks. Neabejojo, kad jo dalys susimaišys, nė neabejojo. Nebent... Ne, ir Jona, vienintelis to būrelio vyras, ras tai, ko ieško. O ji jam padės. Prieš jos akis ir dulkėtą priekinį automobilio stiklą dangus iš oranžinio virto raudonu ir ruošėsi apsigaubti savo gražiausiu žiemės žiedų mėlynumo, kone violetiniu, šydu, kad galiausiai apsirengtų naktinį rūbą.

– O undinė nardo po jūrą... – plyšojo Bendžis, sukiodamas pro nuleistą langelį iškištą pliušinį žaisliuką. Jo ilgi tamšūs plaukai plaikstėsi aplink galvą, lyg padrikai šokdami elegantišką šokį.

Štai kas yra laimė, pagalvojo Dana: netikėtas, nesuplanuotas šokis. Ir mintys, kurios sklando vėjyje nusinešdamos viską, išskyrus šypseną.